

PREZYDENT MIASTA STOŁECZNEGO WARSZAWY

COP-13.310.2.2021.GWA

COP-13/31101/3028/GW/21

INTERPRETACJA INDYWIDUALNA

1. Podstawa prawna interpretacji

Art. 14j § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2020 r. poz. 1325, późn. zm.).

2. Rozstrzygnięcie

Po rozpatrzeniu wniosku () (dalej jako „Wnioskodawca”) z dnia 12 lutego 2021 r. w sprawie udzielenia indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego w zakresie podatku od nieruchomości (wpływ do organu podatkowego w dniu 18 lutego 2021 r.), uzupełnionego w dniu 18 marca 2021 r. pismem z dnia 16 marca 2021r., postanawiam uznać stanowisko przedstawione we wniosku za prawidłowe w obowiązującym stanie prawnym.

3. Stan faktyczny/zdarzenie przyszłe przedstawione we wniosku

Z treści przedłożonego wniosku o udzielenie indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego w zakresie podatku od nieruchomości (dalej jako „wniosek”) wynika, iż powierzchnia działki, na której posadowiona jest przychodnia Wnioskodawcy, jest zbyt mała, aby powstały miejsca parkingowe dla pacjentów, osób niepełnosprawnych oraz pracowników przychodni. W związku z powyższym wybudowano w budynku przychodni garaż podziemny. Garaż ten służy dostępności do realizacji świadczeń zdrowotnych dla pacjentów oraz osób niepełnosprawnych. Służy on także pracownikom Wnioskodawcy.

W związku z tak opisanym stanem faktycznym, pytanie Wnioskodawcy dotyczy tego, czy w 2021 r. garaż podziemny w budynku przychodni () przy ul. (...) w (...), podlega opodatkowaniu stawką jak dla budynków lub ich części związanych z udzielaniem świadczeń zdrowotnych w rozumieniu przepisów o działalności leczniczej, zajętych przez podmioty udzielające tych świadczeń?

4. Stanowisko wnioskodawcy

Zdaniem Wnioskodawcy, zawartym we wniosku, „(...) wysokość podatku od nieruchomości dotyczącego **powierzchni 954,34 m² garażu podziemnego w budynku przy ul. (...)** winna być określona stawką jak dla

powierzchni związanych z udzieleniem świadczeń zdrowotnych w rozumieniu przepisów o działalności leczniczej, zajętych przez podmioty udzielające tych świadczeń (...)"

5. Ocena stanowiska wnioskodawcy wraz z uzasadnieniem prawnym

Na wstępie wskazać należy, iż organ podatkowy wydający indywidualną interpretację przepisów prawa podatkowego, jest związany przedstawionym we wniosku opisem stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego.

W interpretacji podatkowej organ musi odnieść się do prawnej oceny zaprezentowanej przez wnioskodawcę, bez czynienia samodzielnie dodatkowych założeń czy przyjmowania warunków nieujętych wprost we wniosku.

W toku tego postępowania organ ma obowiązek udzielenia podatnikowi przydatnej informacji w zakresie zastosowania i wykładni prawa podatkowego (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie z dnia 11 lutego 2020 r., sygn. akt I SA/Rz 920/19, CBOSA).

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1170, z późn. zm., dalej jako „upol”) opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają:

- - grunty,
- - budynki lub ich części,
- - budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Zgodnie z art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. d) upol w brzmieniu aktualnie obowiązującym, rada gminy, w drodze uchwały, określa wysokość stawek podatku od nieruchomości, z tym że stawki nie mogą przekroczyć rocznie - od budynków lub ich części związanych z udzielaniem świadczeń zdrowotnych w rozumieniu przepisów o działalności leczniczej, zajętych przez podmioty udzielające tych świadczeń - 5,06 zł od 1 m² powierzchni użytkowej.

Przepis art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. d) upol uległ zmianie od dnia 1 stycznia 2011 r., kiedy to preferencyjną stawką podatku objęto budynki lub ich części związane z udzielaniem świadczeń zdrowotnych. W poprzednich latach podatkowych stawką tą objęte były bowiem jedynie budynki i ich części zajęte na udzielanie świadczeń zdrowotnych. Ponadto od 1 lipca 2011 r. na mocy ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz. U. z 2013 r. poz. 217) weszła w życie kolejna zmiana art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. d) upol, która możliwość zastosowania preferencyjnej stawki podatku odniosła do powierzchni budynków lub ich części związanych z udzielaniem świadczeń zdrowotnych w rozumieniu przepisów o działalności leczniczej, zajętych przez podmioty udzielające tych świadczeń. Tym samym prawodawca odstąpił od warunku, by opodatkowane preferencyjnie budynki lub ich części były „zajęte” na prowadzenie działalności w zakresie udzielania świadczeń zdrowotnych, zastępując go warunkiem ich „związania” z udzielaniem świadczeń zdrowotnych i „zajęcia” przez podmioty udzielające tych świadczeń w rozumieniu przepisów ustawy o działalności leczniczej.

Przepis art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. d) upol podlegał kontroli Trybunału Konstytucyjnego, który w wyroku z dnia 26 września 2013 r., sygn. akt K 22/12, orzekł o jego konstytucyjności, stwierdzając jednocześnie, że zmiana dokonana mocą ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. potwierdziła wolę ustawodawcy do dokonania zmiany

merytorycznej, poszerzającej zakres sytuacji, w których stosowana jest preferencyjna stawka podatku. W ocenie Trybunału, przepis art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. d) upol należy interpretować uwzględniając przesłankę podmiotowo – przedmiotową. Budynki lub ich części muszą jednocześnie pozostawać w związku z działalnością leczniczą oraz być zajęte przez podmioty wykonujące działalność leczniczą. Dla zastosowania preferencyjnej stawki podatku od nieruchomości konieczne jest łączne spełnienie obu przesłanek statuowanych omawianym przepisem. Będą to zatem sytuacje, w których z jednej strony budynek lub lokal są związane z działalnością w zakresie udzielania świadczeń zdrowotnych, z drugiej strony musi je zajmować podmiot udzielający tych świadczeń.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz. U. z 2020 r. poz. 295, z późn. zm., dalej jako „uodl”), działalność lecznicza polega na udzielaniu świadczeń zdrowotnych, natomiast stosownie do treści art. 4 ust. 1 pkt 2 podmiotami leczniczymi są samodzielne publiczne zakłady opieki zdrowotnej. Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 10 uodl, świadczenie zdrowotne oznacza działania służące zachowaniu, ratowaniu, przywracaniu lub poprawie zdrowia oraz inne działania medyczne wynikające z procesu leczenia lub przepisów odrębnych regulujących zasady ich wykonywania.

Mając powyższe na uwadze uznać należy, że dla możliwości zastosowania stawki podatku od nieruchomości przewidzianej w art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. d) upol, niezbędne jest ustalenie, że przedmioty opodatkowania pozostają w związku z udzielaniem świadczeń zdrowotnych w rozumieniu przepisów o działalności leczniczej i są zajęte faktycznie lub prawnie) przez podmioty udzielające świadczeń zdrowotnych. Co istotne, użyty w analizowanym przepisie zwrot „zajętych” odnosi się wyłącznie do podmiotów udzielających świadczeń zdrowotnych, a budynki lub ich części muszą jedynie pozostawać w związku z działalnością leczniczą. Przy czym adresatem przepisu, w obydwu jego częściach, jest ten sam podmiot. Dlatego też przyjmuje się, że pomieszczenia związane z działalnością leczniczą nie mogą być wykorzystywane na inne cele niż udzielanie świadczeń zdrowotnych np. cele działalności komercyjnej czy też cele osobiste podatnika.

Rozważając wymogi ustanowione przez ustawodawcę w zakresie przesłanki przedmiotowej stawki podatku od nieruchomości z art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. d) upol, należy wziąć pod uwagę, że budynki i lokale, w których są udzielane świadczenia zdrowotne, składają się z pomieszczeń, w których wykonywane są bezpośrednio takie świadczenia (gabinet lekarski, zabiegowy, sala operacyjna, sala rejestracji, itp.), jak i z pomieszczeń niewykazujących bezpośredniego związku z tymi świadczeniami, jednakże niezbędnych do funkcjonowania placówki leczniczej (pomieszczenie sanitarne, magazyn, zaplecze gastronomiczne, administracyjne, korytarz, itp.). W wyroku z dnia z 31 sierpnia 2016 r., I SA/OI 266/16 (CBOSA), Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie przyjął, że stawka podatku od nieruchomości z art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. d) upol znajdzie zastosowanie do opodatkowania podatkiem od nieruchomości także miejsc postojowych na parkingu mieszczącym się w budynku, w którym podmiot leczniczy udziela świadczeń zdrowotnych.

Sądy administracyjne zwracają uwagę na to, że przepis art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. d) upol nie zawiera przy tym ograniczenia stosowania preferencyjnej stawki podatkowej do powierzchni budynków lub ich części związanych wyłącznie bezpośrednio z prowadzeniem działalności leczniczej (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy z dnia 15 lutego 2017 r., I SA/Bd 859/16, CBOSA).

Wobec powyższego należy uznać, że część budynku, w którym mieści się przychodnia, stanowiąca garaż podziemny przeznaczony na miejsca parkingowe dla pacjentów, w tym osoby niepełnosprawne a także pracowników przychodni, zajęta przez Wnioskodawcę będącego podmiotem leczniczym, jako związana z prowadzeniem działalności leczniczej będzie opodatkowana stawką podatku od nieruchomości, o której mowa w art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. d) upol.

W świetle powyższego, stanowisko Wnioskodawcy, zawarte w złożonym wniosku, uznać należy za prawidłowe w obowiązującym stanie prawnym.

6. Pouczenie

Wnioskodawcy przysługuje prawo do wniesienia skargi na niniejszą interpretację przepisów prawa podatkowego. Skargę wnosi się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w terminie 30 dni od dnia doręczenia interpretacji przepisów prawa podatkowego (art. 53 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi – Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, z późn. zm.). Skargę wnosi się za pośrednictwem Prezydenta m.st. Warszawy – Centrum Obsługi Podatnika, ul. Obozowa 57, 01-161 Warszawa (adres do korespondencji: ul. Kredytowa 3, 00-056 Warszawa).

Z up. PREZYDENTA M.ST. WARSZAWY

/-/

Róża Joanna Gutkowska
Zastępca Skarbnika
m.st. Warszawy